

DESIRE®

A romantic couple is shown in a close embrace. The woman, Jules Bennettová, is seen from the back, wearing a white lace-trimmed dress and large diamond earrings. The man is wearing a light grey button-down shirt. They are in a room with ornate, gold-colored wall decorations and a red patterned headboard. The overall mood is intimate and sensual.

Jules Bennettová
Když neplatí
pravidla

 HARLEQUIN®
TM

JULES BENNETTOVÁ

KDYŽ NEPLATÍ
PRAVIDLA

PŘEKLAD

JANA VRBACKÁ

Milá čtenářko,

hrdinky březnových titulů mají mnohé společné. Všechny jsou poznamenané nefunkční původní rodinou, která je v podstatě donutila, aby utekly, snažily se postavit na vlastní nohy a už nikdy se nenechaly manipulovat, zneužívat a ovládat. Je jedno, že jejich původ je diametrálně odlišný: Kinley z povídky V zajetí oceánu pochází z vyloženě kriminálního prostředí, Cosima, hrdinka romance Dívka s modrou krví, zase pochází ze snobského, studeného prostředí vyšších kruhů a na Mile, plus size modelce, z povídky Když neplatí pravidla se podepsal tyranský otec v docela obyčejné, spíše chudé rodině. A i když se všechny upnou ke kariéře, skutečné uzdravení naleznou až v láskyplném a rovnoprávném vztahu. Neprozradím žádné tajemství, že to od jejich protějšků bude vyžadovat velkou dávku trpělivosti a pochopení. Ale právě s takovými muži se můžete setkat na mých stránkách.

Užijte si hezky četbu.

S láskou

Váš Harlequin

Jules Bennetová

**KDYŽ NEPLATÍ
PRAVIDLA**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
One Stormy Night

První vydání:
Harlequin Books, 2023

Překlad:
Jana Vrbacká

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hyřhová

© 2023 by Jules Bennett
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2024

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Desire DUO jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-8342-228-2 (EPUB)

ISBN: 978-83-8342-229-9 (MOBI)

ISBN: 978-83-8342-230-5 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Zosobněné potíže na jehlových podpatcích se blížily přímo k jeho dveřím. Cruz Westbrook se připravil na nejhorší.

Mila Haleová zápasila s fičícím vichrem a přivaly deště. Deštník se jí obrátil naruby. Správný džentlmen by jí vyběhl na pomoc, ale Mila by mu za to nejspíš vyškrabala oči. Setkal se s ní osobně pouze jedenkrát, ale rychle pochopil, že snad ze všeho nejvíc si cení vlastní nezávislosti a samostatnosti.

Když Mila vešla na verandu, odhodila rozbitý deštník na zem a odhrnula si z obličeje husté tmavé prameny mokrých vlasů.

Do háje. Dokonce i na kost promočená, nebo zvláště na kost promočená, v něm probouzela cosi, co by se rozhodně probouzet nemělo. Mohl mezi nimi existovat pouze pracovní vztah, nic víc. Bez ohledu na to, jak moc ho ty nádherné rudé rty přitahovaly.

„To je počasí, co?“ přivítal ji, zhoupł se na patách a zastrčil si ruce do zadních kapes džínsů. „Jaký jste měla let?“

Zabodla do něho velké jasně zelené oči a Cruz nabyl dojmu, že je lehce podrážděná.

„Let byl v pohodě. Ale dvouhodinová jízda k vám autem z půjčovny byla jako zlý sen. Ta mě teda dostala.“ Rozhlédla se po deštěm a vichrem bičovaném okolí a pak upřela pohled zpátky na něj. „Žijete v pěkném zapadákově.“

Ano, to tedy žije, a přesně tak se mu to líbilo. Od chvíle, kdy spolu s bratrem dvojčetem Zanem začal vydávat světově proslulý časopis Opulence, se mu život změnil v jeden velký chaos. Když se Cruz rozhodl postavit si v severní Kalifornii dům, záměrně si vybral malé údolí, ukryté v ohybu řeky. Zane si naopak zvolil pozemek na kopci s výhledem do údolí asi třicet minut cesty od něho. Cruzovi se líbilo žít obklopený přírodou. Nějakou dobu bydlel u bratra a teď, když dům dostavěl, byl rád, že už je konečně ve svém.

„Nafotili jsme tady pro časopis několik skvělých záběrů,“ informoval ji a pokračoval: „Znáte naši uměleckou ředitelku, Maddii? Připravila projekt fotografování na mé květinové louce a celá rada se shodla, že to pro vás bude přesně to pravé.“

Cruz si nikdy nezval domů modelky bez doprovodu dalšího personálu, ale Maddie mu během posledních několika hodin nejen nebrala telefon, ale dokonce ani neodepsala na textové zprávy. A Mila to k němu navíc stihla o půl hodiny dřív.

„Počasí je opravdu hrozné,“ odušila Mila. „Nemím si představit, že bychom mohli zítra ráno začít, natož si dnes jít prohlédnout lokace.“

Její obavy byly opodstatněné, protože se nezdálo, že by bouře měla přestat.

Mila přiletěla z Miami o den dřív před plánovaným fotografováním, s úmyslem si nejdříve prohlédnout místo, kde bude pracovat. Nebyla první modelkou, se kterou pracoval a která si stanovila vlastní požadavky, ale byla první, která mu vnikla do snů a trýznila ho v nich tím nejerotičtějším způsobem.

Ty její rudé rty...

Zjevně mu chyběl společenský život. Posledních pár měsíců, od doby, kdy se Zane zasnoubil s Cruzovou nejlepší kamarádkou Norou, pracoval až příliš

tvrdě. Snažil se Zaneovi a Noře ulevit a převzít část jejich pracovních úkolů na sebe, protože chystali svatbu, a navíc čekali miminko.

A teď se přistihl, jak zírá Mile na mokré šaty, přilepené k jejím svůdným křivkám.

No tak, vzpamatuj se. Přece jsi profesionál.

V dálce zaduněl hrom a země se zatřásla. Mila poskočila a přitiskla si ruku na srdce.

„Copak, snad se nebojíte bouřky?“ zeptal se.

Narovnala se a zpříma se na něho podívala. „Jsem v pohodě. Už se těším, až ten projekt spustíme.“

„Matka příroda má ale asi jiné plány. Doufejme, že se to rychle přežene. Na jaře ale člověk nikdy neví.“

Severní Kalifornie byla známá svým náladovým počasím... takže pro náladovou Milu by to nemělo být nic nového.

Když ji potkal před několika měsíci v Miami, byla trochu rezervovaná, ale to byla většina modelek, se kterými spolupracoval. Držela si odstup, ale zároveň se dokázala při focení odvázat. Většina lidí po příležitosti pracovat s časopisem *Opulence* nadšeně skočila, ale Mila své emoce držela na uzdě.

Časopis začínal v malém, používal neznámé fotografy, umělecké návrháře a modelky. Od jejich raketového startu, kdy rozšířili témata o šperky, cestování a hotely, se ovšem jejich přístup nijak nezměnil. Právě hledání nových talentů bylo klíčem k úspěchu.

„Kdysi jsem žila v podobné oblasti, ale místo deště tam padal sníh. Nemohla jsem se dočkat, až odtamtud vypadnu.“

Cruz se zasmál, ale nebyl si jistý, jestli se mu svěříla se střípkem ze své minulosti nebo jen naznačuje, že už by odtud byla nejraději pryč. Nevěděl, co si o ní myslet. Pozvali ji, aby s nimi spolupracovala, ale nedokázal říct, jestli je prostě jen nervózní nebo si hraje

na slavnou osobnost a chová se, jak ji momentálně napadne.

Spíš to druhé. Modelky, nehledě na jejich statut v branži, mívají velké ego. To mu ale bylo jedno. Záleželo mu jen na jejich časopise a na tom, aby zůstal jedním z nejprodávanějších ve svém oboru.

„Nepůjdeme třeba dovnitř?“ zeptala se.

Cruz přerušil tok svých myšlenek a chystal se odpovédět, když zaburácel další hrom. Oblohu osvětlil blesk. Netušil, co je nebezpečnější: zůstat venku v bouřce nebo se ocitnout sám s tímhle ztělesněným pokušením.

„Pokud chcete,“ nabídl. „Obvykle si modelky ne-zvu domů bez přítomnosti dalšího personálu.“

Zahřmělo a zablesklo se. Pak bylo slyšet velkou ránu a praskot. Blesk musel udeřit hodně blízko.

Mila se na nic nevyptávala a už ani nečekala na pozvání. Vyrazila kolem něho ke dveřím, ale Cruz byl rychlejší. Sice se mu nelíbilo, že se chová trochu nafoukaně, ale vycítil její strach a byl přece džentlmen. A taky zrovna nechtěl, aby do něho uhodil blesk.

Jakmile vstoupili do domu, Mila se postavila stranou a začala si zouvat černé boty na vysokém podpatku. Oči mu okamžitě padly na její dokonalé rudě nalakované nehty na nohou a napadlo ho, že červená bude zřejmě její oblíbená barva.

„Teče ze mě jako z vodníka.“

Tak. Byl čas začít se chovat jako dobrý hostitel a nepoddávat se myšlenkám, zatemňujícím úsudek a zdravý rozum.

„Přinesu vám ručník.“

Zamířil do své ložnice v prvním patře, vzal z koupelny froté ručník a vrátil se za ní na chodbu. Stála před oválným zrcadlem nad odkládacím stolem a snažila se stočit si vlasy do uzlu.

„Tu máte.“

Postavil se za ni, natáhl ruku s ručníkem a zachytil její odraz v zrcadle. Upřela na něho pohled a Cruz si říkal, co se jí asi honí hlavou. Pravděpodobně si už přála být zpátky v Miami, kde je teplo a sluníčko, a ne v téhle šílené jarní bouři uprostřed lesů. To on, na rozdíl od ní, by tohle počasí bral stokrát raději než vysokou vlhkost a hurikány.

„Děkuju.“

Přikývl a ustoupil právě ve chvíli, kdy mu v kapse zavibroval mobil. Z oblohy sjel další blesk a dunění hromu rozvibrovalo okenní tabule. Mila vyděšeně poskočila.

„Jste v pořádku?“ zeptal se a podíval se na ni přes zrcadlo.

Zvedla hlavu. „V naprostém pořádku.“

Zrychlený pulz na krku sice svědčil o opaku, ale nehodlal se s ní dohadovat. Každý má něco, čeho se bojí, a v jejím případě to zřejmě budou bouřky.

Cruz se jejími pocity nemínil zabývat. Vytáhl telefon a podíval se na zprávu od Maddie.

Zrušili mi let kvůli bouřkám. Zjistím, jestli by se s námi Mila nemohla potkat zítra.

„Copak, nějaký problém?“

Cruz zvedl hlavu. Mila si zezadu otírala krk. Otočila se k němu a pohled jí padl na jeho mobil. To byla tedy situace. Rozhodně nechtěl, aby se Mila cítila nepříjemně nebo aby u něho musela zůstat, když tu nikdo jiný nebyl a venku zuřila bouře.

„Vaše asistentka píše, že nedorazí, že?“

Strčil si telefon do kapsy a přikývl. „Není moje asistentka. Vede naše umělecké oddělení. Její let právě zrušili, takže ne, dnes za námi nedorazí.“

Mila zamrkala. Cruz netušil, jestli má chuť něčím

praštit nebo se rozplakat. Očividně situaci emočně nezvládala a nemohla tu zůstat. To bylo evidentní.

„Kde jste ubytovaná?“ zeptal se. Sice to zařizovala jeho společnost, ale ne přímo on.

„V penzionu Golden Valley.“ Velice pečlivě mu složila ručník a pak se mu podívala do očí. „Jak je to odtud daleko?“

„Za slunečného počasí je to odtud asi dvacet minut. Jenže v téhle průtrži tam nedojedete.“

Cesta byla samá zatáčka a bylo třeba přejet vysoký kopec na druhou stranu a pak přejet do dalšího údolí. Neznala to tu a v tomhle počasí byl risk někam jezdit.

„No, tady zůstat nemůžu.“ Suše se zasmála a podala mu ručník. „Takže jsem sem přijela zbytečně a raději hned vyrazím zpátky.“

„Nechcete raději počkat, až přestane ten liják?“ navrhl jí. „Já vím, že jsme se setkali jen jednou a neznáte mě, ale slibuju, že vás nebudu nijak obtěžovat. A tady budete ve větším bezpečí než na neznámé silnici v tomhle nečase.“

Mila se mu chvíli dívala do očí. „Měla bych odjet do penzionu. Pojedu pomalu, a když bude potřeba, na chvíli zastavím.“

Cruz měl pocit, že nemá smysl ji přemlouvat. Sice by byl rád, aby zůstala v bezpečí, jenže ona se už nejspíš rozhodla. Bylo pravděpodobné, že čím víc na ni bude tlačit, tím víc bude trvat na svém.

„Pošlete mi zprávu, až dorazíte na místo, ať vím, že jste v pořádku,“ řekl jí.

Mila sebou mírně trhla. „Vy chcete, abych se vám hlásila?“

„Technicky vzato jste můj host a jste tu kvůli našemu časopisu, takže ano. Rád bych, abyste mi dala vědět, že jste v pohodě.“

Mila našpulila rty a nakonec přikývla. „Dobrá. Jsem si jistá, že tam budu co nevidět.“

Pochyboval o tom, ale podržel jí dveře, aby se mohla vydat zpátky do toho nečasu. Bláznivá ženská. Proč ho vůbec přitahuje někdo tak tvrdohlavý a umíněný?

Šťěstí, že se tu nezdrží příliš dlouho a že o něj nejeví žádný zájem, protože tomuhle pokušení by odolal nedokázal. Navíc by z pokusu o vztah s někým s její povahou nevzešlo nic dobrého.

Cruz stál na verandě a sledoval, jak pomalu sjíždí z příjezdové cesty. Prudký déšť bičoval krajinu a on si byl jistý, že daleko nedojede.

Ale zatraceně!

Mila zabočila zpátky na příjezdovou cestu ke Cruzovu domu. V nejbližší době rozhodně nikam neodjede. Most, vedoucí na hlavní silnici, byl stržený.

Tohle nesnášela. Z celé duše. Nesnášela být vydaná na milost a nemilost okolnostem. Bouři. Nějakému muži... své touze. Už dlouho ji nikdo nezaujal tak jako Cruz, což bylo směšné, protože jí zároveň dost lezl na nervy.

Když ho však přistihla, jak jí zírání na ústa, vyvolalo to v ní ještě větší touhu. Tohle si nemohla dovolit. Její život byl jen o práci a péči. Došla už příliš daleko, než aby ztratila ze zřetele svůj cíl: stát se módní návrhářkou a navrhovat krásné oblečení ženám všech typů postav a velikostí.

Mila přimhouřila oči a přepnula stěrače na nejvyšší rychlost. To byl tedy nápad, pokusit se odtud odjet v téhle psotě. Bouřky jí kromě toho nedělaly dobře na nervy, ale to jí nedělal ani pobyt o samotě s mužem, který v ní probouzel tajné fantazie. Vysoký, tmavovlasý a fešák, přesně takový Cruz Westbrook byl.

Zastavila co nejbliž u schodů a ani se neobtěžovala

vzít kabelku nebo kufr. Popadla mobil, prudce trhnutím otevřela dveře a zběsile vyrazila do úkrytu pod střechou verandy.

Jakmile stála v bezpečí na verandě a víceméně mimo dosah běsnících živlů, setřela si déšť a vlasy z obličeje a zamrkala.

Před ní stál Cruz a nabízel jí stejný ručník, který jí dal před chvílí. „Říkal jsem si, že se vám bude hodit.“

Zatraceně. Věděl, že se vrátí, a jeho úsměv ji dráždil. Nesnášela vševědy a nesnášela i jeho sexy úsměv. Vzala si ručník, zamumlala slova díky a vydala se za ním dovnitř. Stejně jako předtím si zula boty a začala se utírat.

„Mimochodem, most je mimo provoz,“ informovala ho.

„Spadl na něj strom?“

Mila zavrtěla hlavou a otírala si ručníkem krk a výstřih. „Ne, je pryč. Strhla ho voda.“

Cruz tiše zaklel a povzdechl si. „No, sakra. Až přestane pršet, zajdu se tam podívat. Teď s tím nic nenadělám.“

„Existuje nějaký jiný způsob, jak se odtud dostat?“

„Vrtulníkem.“

Přimhouřila oči. Usmíval se. Kde se v něm brala ta drzost? Usmívat se, v takové chvíli! Zůstala tu uvězněná jako v pasti, a to se jí nelíbilo. A on přišel o přístup do civilizace. Jak to, že byl tak klidný?

„Máte v autě kufr?“ zeptal se. „Určitě byste se ráda převlékla do suchého.“

Mila si utírala obličej a koukla na něho přes okraj ručníku. „Vážně v tomhle chcete jít ven?“

Cruz pokrčil rameny. „Je to jen voda. Jestli chcete svoje věci, přinesu vám je.“

Ano, opravdu je chtěla. Chtěla být v suchu a pohodlí, ale ve svém penzionu, kde měla rezervovaný

pokoj. Chtěla své skicáky a tužky a útočiště, kam by se mohla uchýlit a dělat to, co tajně milovala. Chtěla také, aby se jí ozvali dva další potenciální zájemci o spolupráci. Být na volné noze bylo občas opravdu náročné, ale ať se propadne, jestli se někdy vrátí do Montany jen proto, aby si vyslechla, jak jí otec jako vždy povídá: „Já ti to říkal.“

„Já už jsem stejně mokrá,“ namítla. „Dojdu si pro to sama.“

Cruz zvedl ruku. „Už jste si toho zažila dost. Pro mě to není žádný problém.“

Než na to stačila něco namítnout, zamířil ze dveří ven k autu. Možná se pod jeho trochu drsným zevnějškem skutečně skrýval džentlmen. Nic by proti tomu neměla, kdyby jí ukázal i svou citlivější stránku.

Na co to, proboha, myslí? Tohle není žádné rande, začátek vztahu. Je tu jen na pár dní, aby odvedla svou práci. Konec. Tečka.

Dveře zůstaly dokořán a Mila nemohla odtrhnout pohled od jeho mužné postavy. Déšť ho okamžitě promočil a košile se mu přilepila k tělu.

Do háje. Kdo by řekl, že výkonný ředitel a miliardář bude mít takhle dokonale vyrýsované svaly? Otevřel kufr jejího malého SUV a zvedl její kufr, jako by nic nevážil. Ještě pak vzal z předního sedadla kabelku a všechno přinesl dovnitř. Uhnula mu, zavřela za ním dveře a zvuk bušícího deště doléhal dovnitř jen tlumeně.

„Děkuju,“ zamumlala.

Cruz položil kosmetický kufřík na velký kufr a na něj ještě posadil toaletní tašku a kabelku. Přes rameno měl další tašku, kterou si položil k nohám.

„Jak dlouho jste plánovala tu zůstat?“ zeptal se.

„Jen pár dní.“

„A ne měsíc?“ zeptal se opět s oním úsměvem.

„Zavedu vás do pokoje pro hosty, kdybyste se chtěla převléknout a trochu si odpočinout.“

Samozřejmě si myslel, že je náročná a rozmazlená modelka. No jak jinak. Kdyby jen tušil, jak to doopravdy je! Ale to bylo jedno. Nebyl první ani poslední. Věděla, co musí dělat, aby přežila ze dne na den, a tvrdě si šla za svým cílem. Na názorech ostatních jí nezáleželo... kdyby ano, otec by ji už dávno zničil, stejně jako zničil život její matce.

„To by bylo skvělé.“

Když se natáhla pro tašku u jeho nohou, bosá noha jí uklouzla v louži na naleštěné podlaze. Padla dopředu. V tu chvíli ji sevřely silné paže, ale nakonec na podlaze skončili oba. Cruz přistál na zemi jako první, ona padla přímo na něho.

Jako by se jeho tělo jejím měkkým křivkám dokonale přizpůsobilo.

„Proboha.“

Rudá studem a rozpaky se pokusila pohnout, ale jeho paže ji nepouštěly.

„Jste v pořádku?“ zeptal se a jeho tmavé oči na ni zblízka hleděly. „Nestalo se vám nic?“

„Jestli se něco nestalo mně? To já spadla na vás.“

Mohla být celá tahle situace ještě víc ponižující? Vypadala jako zmoklá slepice, s vlasy připlácnutými k obličejí, a v promočených šatech, lepících se na tělo. Nepůsobila zrovna tak okouzlujícím dojmem, jak by si přála.

Naštěstí se už ale setkali a on znal její fotografie, jinak by to byla ještě větší katastrofa.

„A vám se nic nestalo?“ opáčila.

„Já jsem v naprosté pohodě.“

Cruz ji pustil a postavil se na nohy. Pak jí pomohl vstát. Pozorně si ji prohlížel, jako by nevěřil, že si skutečně nic neudělala.

Kéž by byla zůstala v Miami, napadlo ji. Zůstat uvězněná v tomhle domě, a navíc směšně tajně